

una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine... ca să fie una, precum Noi una suntem... ca ei să fie desăvârșiți întru unime... ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia. Vedeți? O spune și o repetă. Stăruie asupra unității. Să fim toți una, având drept cap pe Hristos! Precum una este Hristos cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Aici se ascunde cea mai mare adâncime a tainei Bisericii noastre. Nici o altă religie nu spune așa ceva. Nimeni nu cere această subțirime pe care o cere Hristos, să devenim toți una împreună cu Hristos. Acolo se află plinătatea. În această unitate, în această iubire, cea în Hristos. Nu încap acolo nicio ruptură, nicio teamă. Nici moarte, nici diavol, nici iad. Numai iubire, bucurie, pace, adorarea lui Dumnezeu. Poți să ajungi atunci să spui împreună cu Apostolul Pavel: *Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine* (Gal. 2, 20).

Putem ajunge foarte ușor la această măsură. Este trebuință de

bună vreau, iar Dumnezeu este gata să Se sălășluiască în lăuntrul nostru. Bate la ușă și noi le facem pe toate, precum scrie în Apocalipsa lui Ioan. Se preschimbă cugetarea noastră, scapă de răutate, devine mai bună, mai sfântă, mai ageră. Însă, dacă nu deschidem Celui ce bate la ușă, dacă nu avem cele pe care le vrea El, dacă nu suntem vrednici de El, atunci nu intră în inima noastră. Dar spre a deveni vrednici de El, trebuie să murim după omul cel vechi, ca să nu mai murim niciodată. Atunci vom trăi în Hristos, intrând în trupul Bisericii. Astfel va veni harul dumnezeiesc. Și dacă va veni harul, ni le va da pe toate.

Am văzut cândva la Sfântul Munte ceva care mi-a plăcut tare mult. Într-o barcă, pe mare, niște monahi țineau felurite vase sfinte. Fiecare venea din altă parte, dar cu toate acestea nu spuneau „acesta este al meu”, ci „al nostru”.

Sursa: **Sfântul Porfirie Kafsokalivitul**, *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, Iași, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Mărti 16 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 20 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 21 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani, 5, 1-10; Ap. II Corinteni 11, 21-30; 12, 1-9; Ev. Matei 6, 22-33; 16, 13-19; glas 2, voscr. 3 → Duminica a 3-a după Rusalii (a Sfinților Athoniți. Despre grijile vieții)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

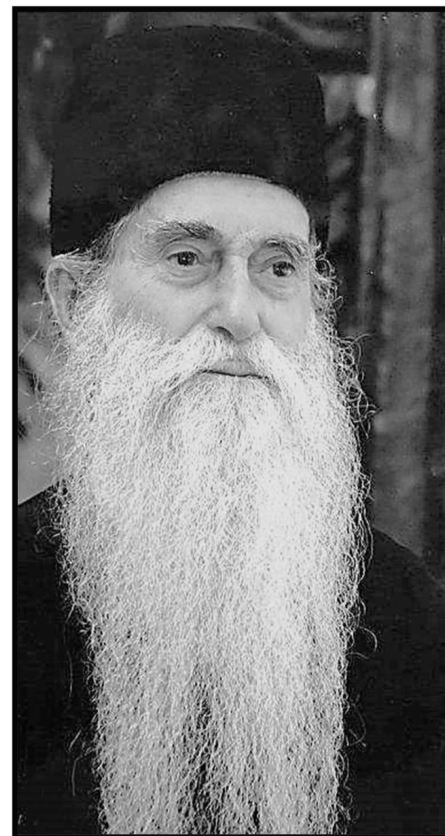
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul din lăuntrul nostru, pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilianos Simonopetritul

Nr. 607 / 14 iunie 2026

**PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC**

1914-2011

DUHOVNICUL ARSENIE PAPACIOC PRIN OCHII PĂRINTELUI IEREMIA DE LA PUTNA

Părintele Arsenie era un suflet tânăr, un suflet viu. La o aniversare de-a lui, de Adormirea Maicii Domnului, după ce a fost felicitat la sfârșitul slujbei, a spus: „Eu acum am 88 ani, dar cu sufletul tot tânăr sunt”. Și avea el vorba asta: „Să fim puțin bătrâni la tinerețe ca să fim tineri la bătrânețe”. Exemplifica deplin aceste cuvinte. Atrăgea, avea un magnet interior. Nu prea poate fi pusă în cuvinte, ca să înțelegi atracția aceasta. Era trăită, era simțită.

Venea foarte multă lume la el, mulți tineri. Își plâneau problemele acolo și, firește, erau mângâiați. Părintele era un mare mângâietor, asta făcea el: mângâia suflete și dădea nădejde, dar toate prin harul lui Dumnezeu.

Părintele Arsenie Papacioc L-a văzut pe Mântuitorul viu în

închisoare și trăsăturile Mântuitorului s-au imprimat în el. De aceasta emana harul din el.

Părintele atrăgea fără cuvinte. Prezența lui era o căldură, te simțai foarte bine chiar dacă îl vedeai pentru scurt timp, că așa erau condițiile. Erau întotdeauna mulți oameni la el și mai era și bolnav din când în când. Inima lui a știut să se facă locaș al lui Dumnezeu, să-L aibă pe Mântuitorul ca oaspete și să cineze cu El.

Din alte relatări am aflat că părintele era foarte deschis și înțelegător ca duhovnic. Era uneori și aspru, autoritar?

Părintele nu se arăta a fi sfânt. Vorbea spontan, nu făcea caz de nimic. Vorbea firesc cu tine despre problema ta. În dialog se așeza întotdeauna la nivelul celui cu care discuta. Nu a avut niciodată vreo pretenție de om îmbunătățit sau superior. Când ne oferea sfaturi, de multe ori spunea: „Îți vorbesc frăției tale ca să aud și eu”.

Pentru că nu se impunea prin semne mai vizibile, puteai ușor să-l desconsideri, așa cum și Mântuitorul Se lasă desconsiderat de oameni, cu toate că e Atotputernic și Atotștiutor.

Autoritatea oamenilor sfinți nu se impune. Autoritatea lor emană, se face înțeleasă, dar nu obligă. Dar noi, fiind mai grosieri, îndărătnici, până învățăm acest limbaj al delicateții și, implicit, voia lui Dumnezeu cu noi, ne putem înșela de multe ori considerând a fi o autoritate ceea ce nu este de fapt și desconsiderând adevărata autoritate.

Părintele Arsenie Papacioc vorbea mereu despre pace și iubire. În perioada actuală, deși împlinim un secol de la Marea Unire ca țară suntem cam dezbinați și tulburați. Vă mai amintiți ce recomandări făcea referitoare la liniștea sufletească, la înțelegerea dintre oameni?

Părintele Arsenie avea foarte multă încredere în poporul român, în destinul lui, în felul cum a știut să întrupeze Evanghelia, să întrupeze răbdarea, în felul cum a știut să-și poarte crucea și suferințele.

Părintele prețuia spiritualitatea românească care nu iese foarte mult în evidență, nu este stridentă, în schimb nu e neapărat mai departe, ci poate chiar mai aproape de Mântuitorul, în raport cu celelalte spiritualități ale lumii ortodoxe.

E bine să știm că suntem un popor cu mari resurse de înțelepciune și de cumpătare și anumite reacții mai stridente ar fi bine să ne dea de gândit, să le analizăm și să ne delimităm de ele.

Spuneți într-un interviu că Părintele Arsenie v-a schimbat personal prin modul lui de a fi. Cum era Părintele?

Părintele Arsenie avea un suflet bine-mirositor și o noblețe extraordinară. Nu se poate spune în cuvinte noblețea care emana din sufletul lui. Respecta foarte mult persoana celui alt. Era un om foarte delicat, așa l-am simțit, așa îl păstrez eu în inimă. Și această noblețe venea din smerenie. Smerenia îl respectă pe celălalt, îi vede valoarea lui. Asta cucerea, știa cum să ia pe fiecare om.

Iar pe lângă faptul că avea o foarte mare dragoste, avea și un mare discernământ. Detecta imediat problemele tale duhovnicești, știa să puncteze ce e mai grav și să te ajute.

Din păcate, oricât am vorbi despre un asemenea om, e foarte greu de exprimat cum era de fapt. Dacă nu îl întâlnești, nu prea poți să știi. Întâlnirea cu el este un dar de la Dumnezeu, e o minune. Sfântul este „cea mai rară minune”, așa cum îi plăcea Părintelui să spună când făcea referire la monahism. E o experiență unică care se percepe prin multe canale și nu se poate spune doar în cuvinte. E greu.

Surprindem anumite lucruri, dar întâlnirea cu astfel de persoane este un eveniment, practic. Prin tot ce era el ca om exprima faptul că era un locaș al Duhului Sfânt, că era unul dintre „purătorii de Dumnezeu Părinți ai noștri”.

Sursa: basilica.ro

**SFÂNTUL
PORFIRIE
KAFSOKALIVITUL
1906-1991**

IUBIREA DE APROAPELE

Iubirea către Dumnezeu și către aproapele - acestea alcătuiesc o pereche, nu se despart.

Unul este lucrul spre care tindem în viața noastră: iubirea, adorarea lui Hristos și iubirea către semenii noștri. Să fim toți una, având drept cap pe Hristos. Numai așa vom dobândi harul, cerul, viața veșnică.

Iubirea către fratele cultivă iubirea către Dumnezeu. Suntem fericiți atunci când îi iubim în taină pe toți oamenii. Vom simți atunci că toți ne iubesc. Nimeni nu poate ajunge la Dumnezeu dacă nu trece prin oameni. *Căci cel ce nu-l iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, cum poate să-L iubească?* (1 Ioan 4, 20). Să iubim, să ne jertfim pentru toți fără să căutăm răsplată. Atunci se pune omul în rândul ală.

Să-i iubiți și să-i compătimiți pe toți. Și dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună. Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulele fiecare în parte (I Cor. 12, 26-27). Aceasta este Biserica: eu, tu, el, celălalt, să simțim că suntem mădulele ale lui Hristos, că suntem una. Iubirea de sine este egoism. Să nu cerem «Eu să stau, eu să merg în Rai», ci să simțim pentru toți această iubire. Aceasta este smerenia.

Astfel, dacă trăim uniți, vom fi fericiți, vom trăi în Rai. Fiecare dintre cei de lângă noi, fiecare aproape al nostru este trup din trupul nostru. Pot să nu mă îngrijesc de acesta, pot să-l amărăsc, pot să-l urăsc?

Aceasta este cea mai mare taină a Bisericii noastre. Să devenim toți una în Dumnezeu. Dacă facem asta, devenim ai Lui. Nu există nimic mai bun decât această unitate. Aceasta este Biserica. Aceasta este Ortodoxia. Acesta este Raiul.

Să citim de la Evangelistul Ioan rugăciunea arhierască. Luați aminte la versete: *ca să fie una precum suntem și Noi... ca toți să fie*